

Any IX.

31 Desembre 1904.

Núm. 418

Eleccions provincials

Probablement pel mes de Mars se cridarà al poble pera que en lluita electoral decideixi els representants que vulgui portar á la Diputació provincial. La major part de localitats del Vallés vindrán afectadas directament per tals eleccions, de manera que s' imposa el parlarne, pera que'ls nostres lectors y tota la gent de bona fé en general, se preparin pera las properas lluitas que han de ser de molta trascendencia pera la comarca.

Es la Diputació Provincial de Barcelona, el darrer baluart en que's defensa el caciquisme. Per la Diputació y per el Governador, encara son *personatjes* en molts dels nostres pobles, personas sense cap condició que las distingeixi dels demás, sinó es que moltas d'ellas tenen una gran dossis de dolentería. El dia que á tals subjectes, els hi falti l'apoyo de la Diputació, no serán ningú y aquell dia comensará la era de regeneració de molts municipis.

Per entre las runas del caciquisme monarquich, treu el cap un altre element pitjor, si es possible, que aquell: l'anomenat

element republicá. De molta forsa ha sigut á Barcelona y en alguna altra ciutat important, pero molt insignificant es pels pobles en que casi be tothom te per perdre. De tots modos, cal estar alerta contra aquest perill y cal sobre tot aprestarse pera vencer y acorrallar al caciquisme monarquich.

S'acostan accions decisivas; si en las vinentas eleccions, la gent com cal, sab fer us dels seus drets, organisantse adecuadament, presentant candidaturas que siguin garantia de serietat y bona administració dels interessos generals, s'haurá donat un gran pas pera la regeneració de las localitats y de Catalunya.

El mon felís

(CUENTO)

Jo no sé si vaig llegirho, si van contarmho ó si vaig somiarho; sols recordo que aquest cuento ja 'l sabía desde la meva infantesa y que may més ha fugit de la meva memoria. Y com que enclou una idea fundament filosófica y eminentment higiénica, vaig á repetirlo del millor modo que puga y sápigam.

Heus aquí que una vegada Sant Pere s'estava passejant amunt y avall de la porta del cel, boy capficat perquè feya qui sap lo temps que per aquella porta no hi havia passat ànima viva. — ¿Que rediantre deu passar á la terra? — anava dihent el Sant, tot baixet, baixet. — ¿Com s'han tornat els homes? Se coneix que'n banyeta fá de las sevas! — Y tot passejant amunt y avall, amunt y avall, cavilla que cavilarás per esbrinar el motiu d'aquella feta tant estranya...

— Com t'ho farás, com t'ho dirás per saberho? — anava dihent — Si ho pregunto á Nostre Senyor, me dirá que soch curiós y que'm fico ab cosas sevas. Si ho pregunto á qualsevol benaventurat, bon segur que també estaré com jo, á tres quarts de quinze. El cas es que aquí no hi truca ningú ja fa molt temps y que la clau se'm comensa á rovellar de tant estarse quieta. Segons tinch entés el purgatori está que vessa. Menys mal; pero abans las animetas no hi estavan tant al purgatori. ¿Que será, que no será?

De sopte li vé un pensament y ell que sí, quina te'n fá? S'ajup ben ajupit, esquina un clap de la boira que li servía de passeig y trayent el cap per aquella escletxa, vinga mirar per tot l'espai á veurer si trobava la terra. De primer, ab prou feynas l'oviraba de tant lluny que era. Semblava una boleta petita, petita, empró anava acostantse tot rodolant, fins que'l vell porter va poguer contemplar la beilugadissa dels homes que com un inmens formiguer se movían per damunt d'aquella vola que no parava may de rodolar.

El pobre Sant va quedar horroritzat de las cosas que va veurer. A un cantó hi havia no sé quants cents mils homes armats fins á las dents y encara no's trobaban, tiro vá y tiro vé y vinga cops de sabre y bayoneta, entre mitj d'un espetech de canonadas que feya fredat. Després paravan, deixant el camp tot farcit de morts y de ferits, y el que havia tingut mes forsa se quedava amo de tot. ¡Oh! y lo mes estrany era que'ls que mes ne patían de tot aquell tripijoch, eran els que menos hi tenían que veurer.

Mes enllá un marit se barallava ab la seva muller; els fills mes s'estimavan

emborratxarse que trevallar. Aquí, un jutje que's venía las sentencias á qui'n dava mes. Allí, un perdulari pocavergonya predicaba la redempció del poble per viurer ab l'esquena dreta. Mes amunt un pobre pagés ploraba desesperat la pèrdua de la cullita que se'n hi havia endut las pedregadas. Mes avall s'hi veyia una ciutat esmaperduda porque s'hi havia escampat una passa verinosa que matava á la gent com á moscas. Després, uns quants lladregots entravan á una casa aprofitant la fosca de la nit, per endursen tot lo que trobaban, mentres un d'ells clavaba una ganivetada al pit del amo, deixantlo per mort. Tot alló no era mes que un embolich de disputas y barallas, passions y egoismes, vicis y ambicions, que á'n el Sant casi be'l feyan plorar.

Per fi veu passar una iglesia. La campana cridava als devots y una bona fileira d'homes y donas, xichs y grans caminavan cap al temple. No'n vá estar poch de content Sant Pere al veurer aixó. — Encara hi ha virtut sobre la terra, — Pensava tot plé de joya. — Encara hi ha cristians que creuen y esperan. Pero ves qui ho pot entendre. ¿Com es que haventhi tans de bons fidels, no n'entra cap al cel?

Vinga passar gent y mes gent cap á la iglesia, y Sant Pere vinga anar mirant á tothom qui entrava. De primer va veurer una senyorassa que anava tota endiumenjada ab uns grans vestits de alló mes macos, y que feya una miserable caritat á uns quants pobres de la porta, perquè tothom la vegés. Als pochos minuts arrivaba una dona guapa, fent brasset ab un vell ab qui s'havia casat perquè tenía una bona bossa; després boy fent lo distret y aprofitaba las empentas, s'hi acostava un home jove y li donava un paperet que ella arreplegava á tota pressa ficantsel á la butxaca. Uns quants passos darrera d'aquet "terceto", seguía un vell malcarat, que sempre miraba de regull y no's descuidava cap dia d'anar á l'iglesia; pero era un avaro carregat de moneda que anava agombolant ab llágrimas dels pobres desgraciats que queyan á las sevas unglas. Y aixís per aquest istil anavan passant novas gentadas que al entrar se senyavan ab molta devoció.

Sant Pere al veurer aixó se n'hi va anar tota l'alegria. ¡Y com havia canviat al mon desde que no hi havia pegat ullada! ¿Qué'n quedava d'aquella verdadera pietat que en altre temps sovintejava? Entre tota aquella gent que entrava á l'iglesia no se'n veyá gayre bé ni gott.

El pobre Sant se trobava boy marejat y sentía bellugarse dintre el seu cap una mena de pensamentots que'l cuidavan á fer excruixir Per mes que hi feya, no podia pas compendrer perquè essent Deu totpoderós havia resultat el mon una obra tota plena de taras. ¿Com se podia entendre que essent la máquina universal tant admirable, en cambi l'home, el ser mes perfecte de la creació s'hagués tornat de aquella manera? Aixó segurament sería obra del dimoni que per fer mal totes se las pensa. Mes Nostre Senyor tenia mes poder que 'l dimoni. ¿No sé, no sé...,— anava dient tot baixet perquè no'l sentís ningú.—Un hom no hi entén prou ab aquestas cosas; pero 'm sembla que essent omnipotent, podia haver sortit la cosa un xich mes acabada.... No sé.... no sé....

Cansat de tan mirar, s'aixecá per anarsen y ¡fillets meus! quina sería la seva sorpresa al toparse ab la presencia de Nostre Senyor que mirantse! de fit á fit li preguntá:

—¿En que pensavas Pere?

El vell apostol no sabia pas que respondrer de tant confós que estava. Prou que ho sabia que á Deu no se li amagares ni'l mes petit pensament.

—No res, no res, tant tost va poguer contestar.

—Que no ho saps que no's poden dir mentidas?

El Sant gaire be plorava y Nostre Senyor se'n va compadir.

—Digas la vritat. ¿Creus que si tu poguessis, el farías anar millor el mon?

—Jo.... volia dir... á mi'm semblava...

—Donchs mira, vull que ho probis. Jo 't dono mon poder. Tu regirás la terra pero ab la condició de que cada any m'has de donar compte de lo que passi.

—Ho faré Senyor.

Desde aquell dia la terra no semblava pas la mateixa. Tothom estava content,

no's coneixía la miseria, ningú sufría ni 's queixava, perquè no hi havia malalties, ni danys de cap mena, els camps semblavan jardins de tanta verdor y vesaban los fruits, que cap pedregada malmetía. No hi havia ambicions, ni guerres, ni estafas, ni lladres, ni malfactors. Tothom estava content. El mon era felís, tant felís que poguéu pensarvos.

—¿Que tal Pere!—va preguntarli Nostre Senyor al cap d'un any.

—¡Oh! Senyor. Tot va com una seda. Cor que vols cor que desitjas.

Va passar un altre any.

—¿Que tal Pere?—torná á preguntar Nostre Senyor.

—No ho enténch—digué Sant Pere.—Aixó no marxa com l'any passat.—La gent se va tornant d'una manera molt estranya. Y no es pas que jo'ls escassegi res.

—Veyas míraho be, míraho be.

Va passar un altre any, y cada vegada que'l Sant miraba per l'escletxa de la boira li agafaba una esgarrifansa.

Quant Nostre Senyor li va tornar á preguntar:

—¿Que tal Pere?

—En bona fe Senyor—va contestar—que no se pas lo que passa. Al principi tot anaba molt be. Mes ara, en compte d'agrahirme els grans beneficis que'ls faig, els homes se van pervertint mes cada dia. Tots s'han tornat uns vagos, ningú vol treballar. El pagés ja no cava, la fábbrica no's belluga, el sabí no estudia, els marins no s'embarcan, ni'ls trens corren. En cambi la borratxera y la crápula s'han escampat arreu y la gent no's dona pas vergonya d'armar las bacanalas mes escandalosas. Cada dia s'embruteixen mes y están tan enfangats en tota lley de vicis, que si aixó no cambia prompte, no se pas com acabarà. Y no es pas que'ls falti res pera ser ben felissos. Si are no están contens, ni may.

—Sí, Pere, si—vá contestar Nostre Senyor.—Els falta lo mes noble que jo vaig donar als homes y que y que tu'ls has tret sense pensarho Els falta l'inteligencia, els falta la rahó. Tu has suprimit el dolor que regenera y'ls has dat á mans besadas el pler que'ls embruteix. Si'ls has tret els entrebanchs, perills y

sufriments de la vida ¿de que li serveix al home l'intel·ligència que jo vaig darli pera vencels? Si tu li donas tot fet, ¿que li resta fer á n'ell? Las necessitats de la vida engendran el treball que ennobleix á l'home y nodreix sa intel·ligència. ¿No comprens ara que sense aquestas necessitats no hi ha treball y l'intel·ligència es morta?

Sant Pere tot confós caigué de genolls y sols pogué dir aquesta paraula.

- Fassas Senyor la vostra voluntat.

E. XALABARDER.

Barcelona.

A la terra catalana (1)

¡Oh, terra catalana! Avuy estás de festa.
¿No veus com te festejan els fills de Granollers?
Son rassa d'aquells màrtirs que'n malaurada gesta morían defensantne tos furs, guanyant llorers.

Aquets que aquí s'acoblan els corre per sas venas igual sanch, que'ls corria á llurs antepassats, per'xó están febreros de rompre tas cadenas, perquè puguis cobrarne perdudas llibertats.

¡Avant y sempre avant! aquest es el seu Jema puig volen que tú sigas la mes rica del mon, son fills que t'idolatran, y portan per emblema las barras catalanas gravadas en el front.

La seva mare pàtria, es la mes estimada per defensar á n'ella no'ls fá pas res morir, volguent que aquesta terra ne sia respectada, per tots aquells que lluytan, per véurerla sufrir.

¡Oh tú espatllut Montseny! Que ab blanca caballera oviras desde lluny la nau del mitj del mar, aixuga ja ton plor, que com nina riallera el Centre Catalá, ton cor ne ve á alegrar.

Y tú vell Montserrat, que ab serras escarpadas abrigas en ton pit històrich monastir recorda tos passats, quan malas ponentadas venian á infectarte ton sanitó respir.

Poncellas y violas del mitj del bosch nascudas, Llensáune fins aquí vostres perfums y olors, que ninas molt xamosas, del Centre ben rebudas, respirin la fragancia de catalanas flors.

(1) P. esia llegida per son autor en la sessió inaugural del Centre Catalá de Granollers.

Aucells que'n las boscurias cantéu dolsas tonadas veniu á fer cantadas á n'eixos tendres cors, que ab nostra parla escoltin, ja boy enamoradas, las dolsas armonías de vostres purs amors.

Diguéuloshi que sian també catalanistas, que a sos fillets ensenyin resar en catalá, que estimin á llur terra, seans pérdrela de vista, que si d'ella s'allunyan l'anyor las matará

Y tú onada escumosa que t'alsas gegantina, pels mars de Catalunya, roncant com el lleó, envians tos esquitxos que aixó'ns es medicina quant nostres llabis senten l'amarga celebró

¡Oh Patria benaurada! que tens un cel d'estrel·las que brillan lluminosas á dalt d'aquest palau, las terras estrangeras enveja tenen d'ellas perquè tan sols hi brillan, y el cel no es pas tan blau.

Y tú ¡oh sol espléndit! que'ns porta l'alegria, que un altre sol reclamin no't sápigas pas greu, que'l sol que aquí's desitja es la autonomia, que brilli sens tardansa, que brilli arreu, arreu

Contempla aquesta festa ¡oh dolsa Catalunya! ¿No't sens ben alegroya al veure aquest estol del Centre Catalá, que ja son nom retrunya allá hont corren brisas y hi canta el russinyol?

¡Avant fills de la terra! Forséu vostre coratge ab llassos amorosos uníuse agermanats, perquè victoriosos rompém l'eclivisatge de nostra aymada Patria, de nostras llibertats.

P. GUBERT.

Granollers

NOTAS

Havém rebut de la Biblioteca Popular de «L'Avenç» la novela distingida ab el segon premi en el concurs de dita casa editorial, escrita per en Enrich de Fuentes y titulada *Tristors*. Com de costúm ja'n parlarém mes endavant.

**

El darrer número de la *Revista de la Càmera Agrícola del Vallès* publica un article del senyor Maspons y Camarasa estudiant els pressupostos en projecte en relació ab l'agricultura; altre de don Domingo Molina, fent varias observacions

sobre la conservació de las carreteras; un altre, aconsellant els procediments millors pera adobar els blats aquest any de sequedat y algun article mes y noticias de verdader interés.

Aquesta Revista se reparteix de franch als socis de la Cambra y es sens dubte una de las millors que sobre agricultura se publican en el nostre país.

NADAL

Dintre un sostre-mort,
cau de la miseria
goson de sa sort
Esprit y Materia

De sa conjunció
naix una poncella
que no te parió
tant tost esbaiaella.

Puig te molt d'esprit
y poch de materia
y diu que ha florit
sols per la Miseria.

ANGEL DEL MONTSENY.

Cardedeu.

Crónica de la Comarca

Cardedeu

Varem passar el Nadal forsa animat de diversions entre la funció de teatre del Ateneu y el ball del Cassino. En ei primer s'hi representaren per una companyia bastant acceptable, las sarsuelas *La gallina ciega*, *Una nena del Vendrell* y *La salsa de Aniceta*, ab molta concurrencia que'n sortí complascuda. En la sala del Cassino amenisá els ball, que també foren ben animats, un quartet dirigit per en Frederich Rodoreda, de Granollers.

Enguany son bastantas las casas que han fet *pessebre* y organisat ab semblant motiu reunions típicas, ahont maynada y grans han enlayrat corrandas de comiat al Rey de Cel y Terra, ab la xirinola corresponent.

Avuy pendra possessió de son comés la nova Junta de Govern del Ateneu de la que se 'n esperan orientacions novas que fassin desvetllar quelcom l'ensopiment que'n materia d'instrucció regna en aquella casa desde fa temps. Ja veurém donchs, si'l bon sentit practich s'imposará a la rutina de la política de carreró de certas "personalitats", que, pels fets, sembla que avuy impera.

Llinás

Avuy tindrà lloch, si á Deu plau, la festa de las Escolas Municipals presidida per la Junta local d'instrucció y en la que noys y noyas alumnes de las mateixas, desempenyaran las obras que en crónicas anteriors varem anunciar y además dos "dialechs", un "moral" y altre "social", que han sigut escrits espressament pel referit acte.

Está completament restablert de sa greu malaltia, el Secretari d'aquest Municipi y amich nostre En Esteve Ferrer y Oliveras, á qui felicitem lo propi que pel primer tany ab que'l Cel ha espessit el brancatge de sa familia, en forma de xamós infant que será el goig encarnat dels pares, segons dictat de son cor per l'alegría que 'ls hi vessa avuy.

Granollers

La Junta de l'Associació «Bruniquer» va tenir el mal gust d'anar á rentar la roba bruta fora de casa, publicant una llarga carta contra LA VEU DEL VALLÉS a *La Renaixensa*, diari que tanta llástima ens fa als antichs catalanistas que tant havíam treballat per el seu sosteniment y propagació.

Havíam determinat no contestar aquella carta, considerant que l'escandol que s'havía proposat donar la Junta «Bruniquer» era insignificant, perquè els lectors del citat diari poden comptarse com els dits de la ma. Pero com que l'altre dia se'n va fer un escampall per aquesta vila, de lo qual se n'ha de deduir que per aquell dia *La Renaixensa* va tenir alguns lectors á Granollers, ens veyém obligats á donar algunas explicacions, explicacions que també, per altra part ens podriam estalviar, donchs que gayre be no sería del cas concedir l'honor de la contesta á uns senyors com els de la Junta «Bruniquer» que tenen la desaprensíó de negar que oficial y particularment s'haguessin compromés

á celebrar un meeting ab la Unió, la Lliga y Catalunya Federal.

D'aixó n'hi ha mes testimonis presencials y de referencia que no pas puguin ser els lectors de *La Renaixensa* y del setmanari lerrouxista de la localitat, que copia ab fruició l'aludida carta, y per lo mateix no cal que'ns entretenim á parlarne mes, perquè encara semblaria que 'ns deixém pendre'l pel.

Parlém donchs de lo demés. ¿Que un orador del meeting del 27 no va contradir el programa catalanista? El va contradir al posar en dubte que's pogués ser monarquich y catalanista, com no va desenrotllar bona doctrina catalanista aquell altre orador que després de fernos sapiguer que no anaba may á missa (lo que no té res que veure ab l'autonomia) va dir que's trobava agermanat dins d'una mateixa Junta catalanista ab uns carlins. Sera aixó senyal d'entendre bé la llibertat y la tolerancia, pero dit en aquella forma y intenció, es una heretgia catalanista. Se pot ser catalanista y monarquich (per mes que lo preferible fora que ningú fos monarquich ni republicá) pero no es admissible que's pugui ser catalanista (en el propi sentit de la paraula) y carlí, ab tot y que alguns carlins catalans d'ilustració tinguin adhesió ó simpatia per casi la totalitat de las nostras aspiracions y siguin per lo tant, com els federals, apreciables autonomistas; pero mentres no abandonin del tot els seus partits, no poden considerarse catalanistas.

Además, aquell orador á que'ns referiam, va contradir els acorts del catalanisme y del catalanisme *seu* inclusiu, en un punt molt important. Al igual que'l propi president de la Unió y del meeting de referencia, se va mostrar contrari del sistema electoral, quant hi ha acorts recomenant la lluita en els comicis, presos en en las Assambleas que la Unió te celebradas á Reus y á Terrassa.

Lo que hi ha es que encara que'ls catalanistas de la Unió tinguin acordat anar á las lluitas electorals, no solen anarhi, alguns perquè pel seu romanticisme, en realitat no hi creuen, altres perquè pel seu positivisme, no'ls hi convé.

Exemple, el senyor Guardiola, el qui portant en el meeting la veu de l'Associació «Bruniquer», va atrevirse á parlar dels *verdaders catalanistas* no obstant ser aquest senyor el qui al ser convidat per don Francisco Vilá á ferse allistar en las llistas electorals, va demanar que no li fessin posar perquè no's volia comprometre.

Exemple, don Joaquím Mogas, el President de l'Associació «Bruniquer», que'n las eleccions del senyor Monegal, boy acompanyantlo ab nosaltres á la estació, va dir á don Ferrán Canellas que un home amich seu volia votar la candidatura catalanista, pero que ell, el senyor Mogas, demanaria a l'Alcalde senyor Blanxart que *apretés* a n'aquel home pera que votés a n'en Ferratjes.

Exemple, tants altres catalanistas, que'n las referidas eleccions del senyor Monegal (imposat per la Unió contra la nostra voluntat, pero que sapiguerem doblegarla fent sacrifici del nostre amor propi y fins gaire be de la nostra dignitat, al efecte de no moure divisions) escorregueren el bulto, deixantnos sols ab el senyor Monegal, que l'acompanyarem per alguns pobles, vejentse obligat el nostre Director á presidir el meeting que's doná á Granollers, perquè cap dels *entusiastas* de la Unió y del senyor Monegal, volgué presidirlo, ni treballar en res ni donar la cara.

Com anys endarrera, nosaltres, els redactors de LA VEU DEL VALLÉS, haviam recorregut el districte ab el federal autonomista senyor Laporta, topant per alguns pobles ab *verdaders catalanistas* de la Unió, que trobavan escusas pera no apoyar á n'aquell ilustre autonomista, que nosaltres ens considerarem obligats á apoyar com á tal, prescindint de si era ó no republicá. No'n fem retret d'aixó als *verdaders catalanistas* d'aquí, perquè allavoras no n'hi havia: eram solsament els quatre amichs constants de LA VEU DEL VALLÉS que durant anys y panys, ab constancia, serenitat y esperit de sacrifici á tota prova, hem aguantat el cop dels enemichs de Catalunya y de la farsa caciquista, á quals atachs s'hi suman ara els de tres ó quatre cavallers que'ns acaban de fer sapiguer que son catalanistas, pero que á diferencia dels enemichs declarats, no atacan obertament, sinó llençant insinuacions á cáu d'orella, falsejant fets ó suscribint cartas com la de *La Renaixensa*, plena de consideracions sobre fets falsos y d'aquellas reticencias calumniosas tant caracteristicas del diari en qüestió, reticencias referents á benemérits patricis de Catalunya, mil vegadas llençadas y may provadas y altras mil retiradas per els seus propis autors, que fa poch temps confessavan que eran fillas de lo que els hi havia imbuït pera mes be timarlos, estafarlos, un *venerable* cap de colla de qui ara'n diuen mil penjaments.

Per avuy y tal vegada per sempre, ja hem

acabat ab la Junta «Bruniquer». Tenim altra feyna; no volém polémicas ni barallas ab gent que's digui catalanista, y mes, ni'ns volém recordar de que existeixin.

Hem de fer com els nostres companys de Barcelona y d'altres punts: trevallar tant com se pugui per Catalunya y deixar que esbalotin, que rondinin, que excomuniquin, els impotents, els inútils, que per tot arreu n'hi ha.

Si algun catalanista queda á l'Associació «Bruniquer», ab ganas de trevallar, pot comptar que sera rebut ab els brassos oberts al «Centre Catala»; allí s'hi fa feina, allí s'hi fa catalanisme. Si l'Associació «Bruniquer», deixant se la seva Junta de fer la bogadera, també emprén campanya catalanista, millor: tot sera en be de Catalunya.

==

Las festas de Nadal s'han celebrat com cada any, sense cap nota de particular.

Avuy al vespre se farà funció d'Ignoscents a La Unió Lliberal y demá á la tarde al Centre Católich.

==

Aquestos dias la gent va á veure els pessebres que s'han guarnit en diferentas casas, com els establiments de monjas, y dels senyors Sobrevia, Adzerol, Sala, Viuda Camilo y alguns altres.

Societat Barcelonesa d'Amichs de l'Instrució.

Aquesta Corporació celebrá dias passats en el Saló d'Actes del Foment del Treball Nacional, la inauguració del present curs académich, resultant un acte molt lluit y omplintse l'espayosa sala per complert.

Presidí don Joseph Maria Rigau, sentantse á son costat el visrector de la Universitat, el president del Colegi de Doctors y Llicenciats y delegats de varias corporacions y societats científicas y literarias de Barcelona.

Don Salvi Feliu, secretari de la Corporació, llegí la Memoria reglamentaria donant compte de la tasca realisada durant l'últim any.

El catedrátich de la Facultat de Filosofia y Lletres, doctor don Eduart Fontseré, fou l'encarregat del discurs doctrinal, que versá sobre l'ideal del noy en la educació, hermós treball que valgué á son autor calurosos aplausos y espor-táneas felicitacions.

S'obriren els sobres dels autors premiats, obtenint:

Premis.—Don Antoni Cremades y Bernal, de Requena; don Jaume Oliver y Balvey, de Barcelona y don Joan Duran y Vives, de Canet de Mar.

Accésits.—Don Lluís Maria Jordi y Alvarez, de Figueras; don Joseph Rosselló y Codinas, de Palma de Mallorca; don Manel Albí y Morera, de Barcelona; don Joan Perich y Valls, de Sant Joan Despí y el treball que te per lema: "Regeneración".

Mencions honoríficas.—Don Antoni Soldevila y Formigó; don Cecili Rodriguez y Ribero, de Córdoba y don Pere Garriga y Puig, de Barcelona.

Els premis pera noys foren otorgats com segueix:

Premi primer.—El Colegi Solá, de Barcelona.

Accésits.—Els alumnes don Joseph Argemí y Rocasalbas, don Joseph Sanromá, don Frederich Olivé, don Gregori Ros, don Joseph Ferrando, don Joan Sibecas, don Joseph María Moliné y don Ignasi Comas.

Premi segón.—Don Antoi Colomer, alumne del'escola pública de Masnou.

Premi tercer.—Don Joan pagés, de l'escola pública de Caldas de Montbuy.

Accésits.—Don Toribi Torrents, don Joan Solá, don Ramon Solá, don Carmelo Cervera y don Esteve Casabayó.

Premi quart.—Don Joan Arbós, alumne de l'escola pública de Sant Andreu de Palomar.

Accésits.—Don Gregori Gonzalez, don Enrich Canet, don Vicens Molins, don Joan Vidal y don Joaquím García.

El president doná fi á tan solemne acte ab un breu parlament de gracias endressat als premiats y á tots quants d'algun modo contribuiren al major esplendiment de la festa.

Imprempta de Jaume Joseph. —Granollers.

WERTHEIM

MAQUINAS PERA CUSIR

Las millors conegudas fins avuy.

Venda á pllassos y al contat.

Máquinas pera familias y especials pera tota classe d'industrias.

Representant exclusiu de las célebres máquinas rotativas "Wilson".

Las mes superiors

Máquinas rectilineas
pera fer mitjas, y demés géneros de punt.

Máquinas d'escruiure

"IDEAL"

d'escritura enterament visible.

Duplicador RONEO

pera treurer mils de copias ab rapidesa assombrosa.

WERTHEIM

9, Aviñó, 9. - BARCELONA.

LA VEU DEL VALLES

Setmanari portanveu de la comarca

DIRECCIÓ: GRANOLLERS.—Carrer del Príncep núm. 2 —REDACCIÓ En tots els pobles del Vallés.

La Redacció no 's fa solidaria dels treballs firmats.—Els originals no 's retornen.

Preus de subscripció

stre: Una pesseta y cinquanta centims per tot arreu, pero solt 15 centims.—Número atrassat 20 centims.

ANUNCIS Á PREUS CONVENCIONALS.

Els anunciants tenen dret á un número del periódich durant el temps que dari l' anunci.

Se doná compte de todas las obras remesas al periodich.

Punts de subscripció

Granollers: En l'impremta d' aquest periódich. *Caldas de Montbuy:* Gabriel Xalabarder. *Cadedeu:* A. Valls. *La Garriga:* Joseph Calls, barberia. *La Roca:* I. Juvany. *Mollet:* Jaume Prat, Carretera núm. 47. *Parets:* Pere Sors, (Carter). *Sabadell:* (Centre Periodístich). *Sant Feliu de Codinas:* Carles Vila, pagés. *Sant Cugat:* Jaume Vilaró. *Santa Perpetua de Moguda:* Pere Costa (Carter). *Sant Celoni:* Joseph Ximeno Planas. *Sentmenat:* Joan Artigas, confiter, *Tarrassa:* Miquel Fargas, (Confiteria), Sant Antoni. *Barcelona* Llibreria "L' Arxiu," Tapineria, 48. *Llinás:* Miquel Bachs y Moratones, barber.

Punts de venda

GRANOLLERS: En l'impremta d' aquest periódich.—BARCELONA: Tapineria, 48.

Targetas Postals

Ne trovarán un gran y variat assortit á l' impremta d' aquest periódich.

* **42 Carmen 42** *

Gran Liquidación de Ropas Hechas

Precio fijo

Gran gaceta

SECCIÓN PARA CABALLEROS		SECCIÓN PARA NIÑOS	
	Pesetas.	De 10 á 14 años.	Pesetas.
Trajes completos de patén, vicuñas y tricots.	15 á 60	Trajes completos.	15 á 31
Pantalones patén novedad.	5 á 18	De 4 á 9 años	
Chalecos	2 á 7	Trajes completos.	7 á 22
Americanas » vicuña, tricot	8 á 28	Matalot y Pantalones cortos.	12 á 13
Pardesús lanillo entretiempo.	10 á 50	Gda., Marina y Pantalón.	16 á 22
Sacos de abrigo.	10 á 40	Capas con capucha.	9 á 13
Rusos sin esclavina y con ella.	8 á 40	Chaquetones abrigo.	12 á 13
Capas gran variedad en embosos.	16 á 72	Macferland novedad.	14 á 23
		Rusos y Ulsters.	14 á 29

* **Cármén, 42.-Frente al Hospital.-BARCELONA.** *

Disponible

ILUSTRACIÓ CATALANA

==== Surt cada diumenge ====

REGALA una edició monumental
ilustrada per Xiró

del poema de Mossen Verdaguer

L'Atlántida

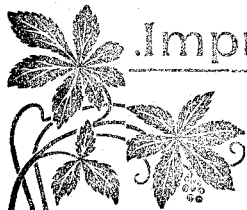
Un any, Ptes. 30. Mitx any, Ptes. 15'50, Tres mesos, Ptes, 8. * Mallorca. 287.--BARCELONA

La Previsora

Companyia Anònima de Segurs sobre malalties,
impossibilitat, mort y part de bassonada

Capital social permanent 9,000 pessetas.

Representant: D. MARCELINO PUJOL, Alfons IV, 73.—GRANOLLERS.

Imprempta de Jaume Joseph

Santa Elisabet, 3.—Granollers

En aquest establiment s'hi fan tota classe de treballs d'impremta, com son; Periodichs; Revistas; Reglaments pera Societats; Estats de comptes; Facturas; Circulars; Talonaris; Notas de preus; Targetas pera el comers y de visita; Paper y Sobres pera cartas; Participacions de casament y bateig; Esqueles mortuorias; etz.; etz.

Gran assortit en targetas postals de tota mena.

Disponible

EL AGUILA

PLASSA REAL, 18.-BARCELONA.

Magatzems de robes fetas y géneros para la mida

Sucursals Madrid, Valencia, Sevilla, Cadiz y Valladolid

Secció de robes fetas para cavaller

	PRESETAS
Trajos complerts de patén negres ó de colors.	de 17.50 á 30
Pantalons patén negres ó novetat.	„ 6 á 5
Americanas y Chaqués patén negres ó novetat.	„ 10 á 48
Sobretodos patén ó edredon.	„ 25 á 90
Sachs ab vistas ó pella.	„ 125 á 550
Batas y Batins llaneta ó tartrá.	„ 20 á 50
Levitas creubadas y Frachs panyo ó elasticotin.	„ 30 á 75
Capas enteras, panyos superiors.	„ 20 á 130
Karrichs Ulsters y Russos géneros novetat.	„ 30 á 90
Togas panyet ab voitas de vellut.	„ 100 á 125
Pardesús (entretemps) y Raglans de satí ó cover.	„ 25 á 90
Mackferlans novetat.	„ 40 á 90

Secció de robes para noys y noyas

Trajos d'Americana.	„ 12 á 40
„ Marinera inglesa, Matclot, Blusa rusa, etc.	„ 7 á 35
Mackferlans, Ulsters, Capas, Capots, chaquetons, etc., de 4 á 15 anys.	„ 9 á 37

Secció de Sombrerería

Gorras para senyors, de llaneta ó patén.	„ 3 á 6
„ para nens ó nenas, de jerga ó estam.	„ 3 á 5
Sombreros para nens ó nenas, de castor ó pluma.	„ 5 á 15

Secció de Guantería

Guants pell "tanné" cosit corrent.	„ á 2.75
„ „ „ „ inglés.	„ á 3.75
„ imitació suecia astrakan etc.	„ 2.75 á 7
Impermeables inglesos.	„ 23 á 25
Mantas para viatge, de llana ó astrakan	„ 30 á 84

Secció de mida.-Géneros nacionals y estrangers.

GUANO VALLESA

DEL FABRICANT

LLUÍS SERRA

79 y 81, Ricoma, 79 y 81.—GRANOLLERS.

Guano especial per blat, cánem y pera tota classe de cultiu per qui 'l demani.

